

Γέροντας Ιωσήφ Ησυχαστής: Διά να απολαύσεις τοιαύτην χαρά πρέπει να αγωνίζεσαι πάσχων εφ' όρου ζωής

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιωσήφ Ησυχαστής / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

**ΔΙΑ ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΧΑΡΑ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΖΕΣΑΙ ΠΑΣΧΩΝ ΕΦ' ΟΡΟΥ ΖΩΗΣ**

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΓ')

του μακαριστού γέροντα

Ιωσήφ του Ησυχαστή

Θεού ευδοκία. Ιδού και πάλιν, χρυσή αδελφή μου, ομιλώ μετά σου δια μέλανος και χαρτίου. Εγώ εις το Άγιον Όρος ευρίσκομαι ημέρας πλέον των δεκαπέντε. Λοιπόν προτού να φύγω εκ της Θεσσαλονίκης σου έγγραφα γράμ-μα. Επίσης σου έστειλα τας άγιας εικόνας. Και ένα καλαθάκι γεμάτο. Πλην αλησμόνησα τι είχα βάλλει μέσα. Νομίζω τσάι και φουντούκια -ευλογία δια τα παιδιά, θα τα πάρης από την Βερονίκην εις της Μελετίας το Μοναστήρι. Τέλος τώρα θα σου τα έφεραν.

Λοιπόν, επειδή άργησες να γράψης. Δι' αυτό όταν εβγήκα δεν έγγραφα να έλθετε εις Θεσσαλονίκην, μήπως βραδύνετε και εγώ βιαζόμουν να επιστρέψω. Δι' αυτό παρέδραμον την υπόσχεσιν. Και άλλοτε, αν θέλη ο Θεός, με βλέπετε και σάς βλέπω. Όπως οικονομήση ο Κύριος.

Τώρα μόνον παρακαλώ να κάμνης υπομονήν εις τους πειρασμούς.

Δια τα χρήματα των αγίων εικόνων ας μη στενοχωρήσαι. Οπόταν τα έχεις τα στέλνεις μαζί και της άλλης εικόνας των Τριών Ιεραρχών. Τώρα γίνεται, κοντεύει να τελειώση. Και παρακαλώ αυτή η γυναίκα, αν είναι πτωχή, μην της ζήτησης άλλα χρήματα, μήπως δεν έχει. Και εγώ εδώ φροντίζω και τα οικονομώ όπως θέλει ο Κύριος. Ήθελα μόνον τους γονείς της να στείλη τους αποθαμένους να μνημονεύ-ωνται.

Και άλλη γυναίκα αν θέλη εικόνες ας στέλνη είδησιν και τα χρήματα και εγώ παραγγέλλω. Επειδή δεν με κάμει κόπον, και κάμνω ευκολίαν εις τους ασκητάς. Και αυτοί πάλιν εμένα κάμνουν άλλες ευκολίες. Εδώ κέρδος δεν είναι, αλλά αγάπην πληρούμεν, λέγοντος του Κυρίου: *“αγαπάτε αλλήλους”*.

Καθότι οφείλει ο μοναχός ημέρα και νύκτα να θυσιάζη τον εαυτόν του εις δόξαν και αγάπην Θεού.

Ημείς εδώ, αδελφή μου, την νύκτα διόλου δεν κοιμούμεθα. Κάθε βράδυ κάμνομεν αγρυπνίαν. Δι' όλον τον κόσμον όλην την νύκτα ευχόμεθα. Μόνον πρωί ησυχάζομεν λίγο και μεσημέρι, μετά που θα φάμε. Η τάξις μας είναι αυτή. Την μισήν ημέραν εργαζόμεθα· το υπόλοιπον ησυχάζομεν και αρκούμεθα. Ασκητική ζωή! Έρημος! Αγγελική ζωή, πλήρης χάριτος! Να ήσουν από μέρος να μας έβλεπες! Αχ, να ήτο δυνατόν να μας έβλεπες!

Εδώ αδελφή μου, είναι επίγειος Παράδεισος. Και, αν κανείς πιάση εξ αρχής μίαν ζωήν σκληράν, υψηλήν, γίνεται άγιος. Αλλέως, και πιάση εξ αρχής δρόμον ολίγο

φαρδύν, κατόπιν αργότερα τον παίρνει ο κατή-φορος. Γίνεται καμμίαν φοράν **χειρότερος από κοσμι-κούς.**

Διότι **ο διάβολος πολύ πολεμεί τους μοναχούς.** Επειδή θέλει να εκδικηθεί τον Χριστόν. Λέγει·

- Ιδέ, Ναζωραΐε, οι στρατιώται σου! Εσύ τους τάξεις βασιλείαν αιώνιον και σε αρνούνται. Εγώ, δια μικράν ηδονήν του λάρυγγος, με ακολουθούν! Αυτά καυχάται ο Δαίμων.

Δια τούτο πρέπει εις εκείνον όπου θέλει να γένη μοναχός να έχη μεγάλην αυταπάρνησιν. Και να ειπή ότι άλλο δεν έχει να ζήση εις αυτήν την ζωήν. Αλλά να σταυρώση τον εαυτόν του, υπομένοντας κάθε επερχόμενον πειρασμόν: Πείνα, δίψα, γύμνωσιν, αδικίας, ύβρεις, κάθε είδους στενοχωρίαν. Ει δε και αυτά δεν λάβη υπ' όψιν του, αλλά έρχεται τυχόν να αναπαυθή καλύτερον να μην έλθη, αλλά να ζήση εις τον κόσμον ως καλός χριστιανός, καν άνδρας είναι καν γυναίκα.

Ο μοναχός είναι καιρός όπου, όταν είναι η χάρις και βοηθεί, ο άνθρωπος είναι μέσα εις τον Παράδεισον και διάγει ως εν σώματι Άγγελος. Αλλ' οπόταν **φεύγη η χάρις** δια να δοκιμασθή, **τότε γεύεται κάθε στιγμήν τού Αδου** το φαρμακερά ύδατα. Σκότος και οδύνη ψυχής. Αλλά, και πάλιν φως και παράκλησις· και πάλιν οδύνη ανείκαστος.

Ο δε **έγγαμος** περιπατεί ένα δρόμον μέτριον μήτε πολύ ανήφορος, μήτε πολύ κατήφορος. Λοιπόν ο Θεός να βοηθήση έκαστον εις το φορτίον όπου δύναται να βαστάση.

Διότι μέγα βάρος εις την μοναχικήν ζωήν και πολύς ο **αγών.** Και χρήζει ο επερχόμενος μεγάλης νήψεως και διηνεκούς βίας της φύσεως. Και μέχρι θανάτου να μην ξεθαρρεύση, να αφήση την προσοχήν. **Διότι ευθύς πίπτει και αφανίζεται.** Καθότι οι αιμοβόροι και δόλιοι δαίμονες στέκονται άγρυπνοι και καιρόν επιτήδειον αναμένουν. Λοιπόν ο Θεός να μας δίδη φώτισιν και να μας φυλάγη.

Πάντες ημείς οι μονάζοντες δι' ένα σκοπόν τον κόσμον και όλα του κόσμου αφήνομεν να αξιωθώμεν των αφθάρτων και αιωνίων αγαθών. Και όστις αλη-σμονεί τον σκοπόν του αυτόν, δείχνει να μην εννοή διατί εδιάλεξε την σκληράν αυτήν οδόν της μοναχικής πολιτείας.

Ο ειδικός μας αγώνας είναι **να καταφρονήσωμεν όχι τα ευχάριστα μόνον, αλλά και όλα τα λυπηρά της παρούσης ζωής,** μεταθέτοντες καθ' ημέραν το πολί-τευμα ημών εν τοίς ουρανοίς.

Να αγαπήσωμεν εν όλη ψυχή και καρδιά τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν και την γλυκυτάτην Αυτού Μητέρα, ανθ' ων παρ' αυτών ηγαπήθημεν. Και διαπεράσαντες τον κλύδωνα αυτής της ζωής, αχώριστοι εκείθεν να είμεθα απ' αυτών ενορώντες διαπαντός την απόρρητον δόξαν και τα άρρητα κάλλη εκείνα, όπου δια τους αγαπώντας και υπομένοντας ητοιμάσθησαν.

Είδον γαρ αληθώς αδελφόν, και ου ψεύδομαι, όστις **ήλθεν εις έκστασιν** καθήμενος εν νυκτί πανσελήνω, εν βαθύτατη ερημία. Άκρα σιγή' μηδενός ανθρώπου ή καλύβης εκείθεν. Και αγρυπνών και ευχόμενος, του εφάνη φωνή πτηνού λιγυρά, και του είλκυσεν όλον τον νουν και **του επήρε πάσαν την αίσθησιν**. Και ηκολούθει οπίσω αυτής, να ιδή πόθεν εξέρχεται αυτή η τόσο γλυκεία φωνή. Και **κυττάζων ως έξαλλος ένθεν κακείθεν** - πλην όχι με πόδας και οφθαλμούς, αλλ' εν εκστάσει βλέπει και περιπατεί -και προχωρών είδεν **υπέρλαμπρον φως, πλήρες ευω-διάς και χάριτος**. Και αφήσας το κελάηδημα του πτηνού υψώθη ή μάλλον ηχημαλωτίσθη εις την θεωρί-αν τού άπλετου φωτός. Και βαδίζων ως άλλος Σαλός εμβήκε εις μίαν οδόν ωσει χιόνα λευκήν.

Ένθεν κακείθεν τα τείχη είσιν αδαμάντινα. Όλα εκείθεν απόρρητα διηγήσεως. Έσωθεν δε επιβλέψας, είναι **Παράδεισος** ωραιότατος, **παντοία άνθη κεκοσμημένος**. Όλα χρυσόφυλλα, **όπου δεν ημπορεί γλώσσα ανθρώπου** να τα ειπή, αλλ' **ωσάν παλαβός τα κυττάζει** και όλος **αιχμάλωτος** τα θαυμάζει.

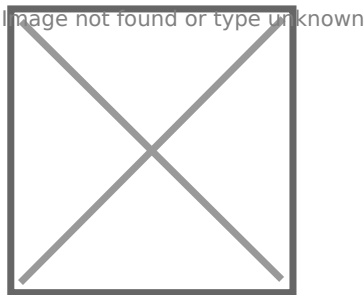
Και προχωρών, εις το μέσον είναι μέγα, χιονόλευκον, ουρανομήκες **παλάτιον**. Και **εις την θύραν ίστατο η Κυρία μας Θεοτόκος, η Βασίλισσα των Αγγέλων**, η μόνη αναψυ-χή μας, η άρρητος ευωδία και παράκλησις πάσης ψυχής Χριστιανών βαστάζουσα ως χιόνα το **χιονόλευ-κον βρέφος** εις την αγκάλην της, **λάμπων υπέρ μύριους ήλιους**. Και, αφού επλησίασεν εκείνος ο αδελφός, **έπεσεν ως υιός τη μητρί αυτού, όλος φλεγόμενος έρωτι θείω**. Και τον **ενηγκαλίσθη ως γνήσιον τέκνον και κατεφίλησεν**. Ω έρωσ αγάπης Θεού! Ω αγάπη Μητρός προς υιόν!

Τον ησπάσθη ως τέκνον της. Τον εγέμισεν άρρητον ευωδίαν. Και με είπεν εκείνος ο αληθής ότι μέχρις όλα τα έτη του ενθυμούμενος την θεωρίαν αισθάνεται ευωδίαν και γλυκασμόν στην ψυχήν του. **Τον εχαΐδευσεν εις το πρόσωπον με το παχουλά Του χεράκι εκείνο το άρρητον και γλυκύτατον Βρέφος**. Επληροφορήθη εκ της Μητρός και μυστήριον, όπου θερμώς την εδέετο επί ημέρας πολλάς. **Και ο υιός πάλιν τον είπεν ότι, δια να απολαύσης τοιαύτην χαράν, πρέπει να αγωνίζεσαι πάσχων εφ' όρου ζωής**.

Και ούτως αναχωρών εξήρχετο πάλιν όθεν εισήλθε χωρίς να το θέλη. Και όσον

εμάκρυνεν ήκουσε πάλιν την φωνήν τού πτηνού, όπου τον ηχημαλώτισεν εν αρχή. Και κυττάζων επάνωθεν είδεν ένα **μεγάλο πουλί μυριάχρωμον όπου με τα πτερά του εσκέπαζεν όλον εκεί τον Παράδεισον** και γύρωθεν θρόνοι και πουλάκια μικρά εκάθηντο ομοιόμορφα και έκαμναν εκείνην την άρρητον μελωδίαν, και **διεσκέδαζαν όσοι ήσαν εκείθεν**. Ο δε εωρακώς πάλιν ήλθεν εις τον εαυτόν του και ευρέθη εκεί όπου ήτον προτού αυτά να ιδή.

Λοιπόν τοιαύτα ακούοντες υπομένομεν πάσαν στενοχωρίαν και θλίψιν δια τα τόσα αγαθά, όπου δι' ημάς ητοιμάσθησαν. Διότι τα εδώ φαινόμενα ωραία εμπρός εις εκείνα είναι σκότος και κόλασις.

Από το βιβλίο «Έκφραση Μοναχικής Εμπειρίας» του μακαριστού γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή το οποίο περιέχει επιστολές προς τα πνευματικά του παιδιά.

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:

Πηγή: [ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ](#)